

sagde ogsaa: de behøve ikke . . . (Formanden den ringer).

Formanden: Det er ikke § 2, der er under Forhandling; over den er der afstemt.

S. Jensen: Ja, men jeg troede, at den Paragraph, for hvis Skyld den ærede Ordfører fik Lov til . . .

Formanden: Det var i den ærede Ordførers Indledning for at udvikle, hvilken Stilling han nu maatte indtage i Sagen; men i et saadant særegent Tilfælde er den ærede Rigsdagsmand ikke. Den ærede Rigsdagsmand har kun Ordet, forat yttre sig over de Paragrapher og de Ændringsforslag, der ligge for.

S. Jensen: Maaatte jeg ikke yttre mig over hele Loven?

Formanden: Nei, den ligger ikke for nu i sin Heelhed.

S. Jensen: Jeg troede, at jeg ogsaa maatte gjøre det, siden Ordføreren talte om saa mange Paragrapher.

Formanden: Der foreligger til Discussion samtlige Paragrapher med Undtagelse af §§ 1 og 2, som allerede ere afstemte; den ærede Rigsdagsmand maa derfor knytte sine Bemærkninger til de foreliggende enkelte Paragrapher og de dertil stillede Ændringsforslag.

S. Jensen: Ja, saa har jeg for Dels blikket ikke Noget at sige.

Formanden: Rigsdagsmanden for Svendborg Amts 6te Valgfreds har Ordet.

J. A. Hansen: Jeg skylder en kort Oplysning med Hensyn til den Bestemmelse, som jeg havde optaget i Udkastets § 6 om Grundlovens § 85, og som den ærede Ordfører i Udvalget har foreslaaet at skulle udgaae. Den ærede Ordfører troede ikke, at han, efter hvad den ærede Justitsminister havde anført, behøvede at tilføie Overligere til Forklaring af den af ham foreslaaede Bestemmelse. Jeg skal tillade mig at yttre, at jeg ikke kunde føle mig overbevist af det, jeg hørte den ærede Minister anføre for at vedtage den ærede Ordførers Forslag, fordi hvad han sagde stod mig meget uklart og dunkelt; hvad der imod den ærede Ordfører angaaende denne Bestemmelse har sagt mig i Udvalget, det er

mig klart og jeg vil her udtale, at jeg allerede der har erklæret mig ikke utilbøielig til at gaae ind paa et Forslag, som Mindretallet har stillet, uagtet jeg holdt paa kun at ville gjøre det under Forhandlingerne her, fordi jeg ønskede, at denne Sag særlig maatte komme til Dmtale her, hvad man ikke var vis paa, at den vilde være kommen, dersom hele Udvalget var blevet enig om at indstille, at den skulde gaae ud. Den ærede Ordfører har imidlertid oplyst mig saavidt angaaende dette Spørgsmaal, at jeg er tilbøielig til her ved Afstemningen at stemme for hans Forslag. Hvad der har bragt mig til at foreslaae denne Bestemmelse, er ganske simpelt det, at enhver Mand, som vilde skrive et saadant Forslag, og ikke var speciel lært Jurist, vilde være kommen til at optage denne Sætning i Forslaget, naar han havde nogen Omsigt eller Omløb i Hovedet. I Grundlovens § 85 staar der nemlig: „at Enhver, som anholdes, inden 24 Timer skal stædes for en Dommer“. Naar man nu i en Forordning som denne forbyder at holde nogen Retsforhandling om Søndagen, saa er det dog klart, at, naar Forordningen skal overholdes efter den almindelige Forstaaelse af 24 Timer, saa vil den, som anholdes Loverdag, Eftermiddag, Aften eller Nat, ikke inden 24 Timer kunne blive stillet for en Dommer, naar denne ikke maa bruge Søndagen dertil. Det var altsaa, for ikke at foreslaae en Lov, der indeholdt en Bestemmelse, ifølge hvilken det efter simpel menneskelig Forstand maatte antages, at man gjorde det umuligt at opfylde denne Grundlovsbestemmelse. Men nu er det saaledes som den ærede Ordfører har sagt, at Høiesteret (Cassee: Maa jeg bede om Ordet!), eller Domstolene, — for ikke at sige mere end jeg veed, jeg tør ikke paastaae, at det var Høiesteret — har fortolket denne Bestemmelse derhen, at Søndagen ikke blev medregnet til disse 24 Timer, og forsaavidt er det ganske rigtigt, som den ærede Ordfører nylig bemærkede, at dersom man vedtog denne Bestemmelse i Loven, saa vilde den, efter at Domstolene have gjort en anden Fortolkning gjældende, ikke føre til det tilstgiede Resultat. Det indrømmer jeg er fuldkommen rigtigt; men naar det er rigtigt, saa følger ogsaa deraf, at